

איש לרעהו

לקט אפרות
חז"ל, רעיונות,
עובדות והנהגות
פגדולי ישראל,
על מדות טובות
שכביאות לאהבת
הזולת, הנלפדות
מפרשת השבוע

ליקוט ועריכה: יצחק בן אהרן
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס
בלי רשות בכתב

מכון אהבת אמת - המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת ע"ש ר' צבי יהודה דומוביץ ז"ל
רח' אבן עזרא 2 ירושלים 92424 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

שבת קודש א ניסן תשע"ב: הזלקת נרות - ירושלים 5:17 תל-אביב 5:32 חיפה 5:24 מוצאי שבת - ירושלים 6:30 תל-אביב 6:32 חיפה 6:32 ר"ת 7:10

פרשת ויקרא

איסור גזל

שלא להכשל בגזל ממון חברו ח"ו ! נלמד מהפסוק: "אדם כי יקריב מכס" (פרק א"ב)

וּכְתַב רַש"י: "אדם" למה נאמר? מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל. עכ"ל. ובפסוק להלן נאמר: "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו בפקדון" (פרק ה"א). ולמדו מכאן חז"ל: אמר רבי לוי, קשה גזל הדיוט יותר מגזל גבוה שזה הקדים חטא למעילה וזה הקדים מעילה לחטא. ופירש הרשב"ם: גזל הדיוט הקדים בו חטא למעילה דכתבי: "נפש כי תחטא ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו"... דמיד בהתחלת הגזל קרי ליה חוטא, משעת כפירה, וגבי הקדש כתיב: "כי תמעול מעל וחטאה בשגגה" דאינו נקרא חוטא עד שנהנה. (בבא בתרא פח:).

החפץ חיים כותב בספרו (שפת תמים פרק ג) שענין זה שמצינו בפרשתינו על עולת העוף שכיון שאוכל גזילות לא יקרב לגבי המזבח, מה שאין כן בהמה שאוכלת מאבוס בעליה, מקריב כולה שנאמר "והקריב הכהן את הכל המזבחה", ענין זה הוא נפלא שמקיץ מתרדמת הזמן, ומלמד אותנו שכל שיש בידו גזל, לא יגש אל מזבח ה' ולא יעלה ויראה לפניו. **ומוסיף החפץ חיים**: גם בעולם הזה, הגוזל את חברו יצא לבסוף נקי מנכסיו, כי הקב"ה יזמין לו אדם שהוא רע וקשה ממנו ליפרע ממנו על ידו. כמו שאמרו חז"ל שכל מה שאדם גוזל וחומס בעולם הזה, אינו יוצא מעולמו עד שאחרים בוזזים אותו.

הכלי יקר דייק בלשונו של רש"י שכתב "לא הקריב מן הגזל", דהיה לו לומר "לא הקריב דבר הגזול"!! ומפרש: לפי שאין דרך העולם שילך ויגזול בהמה ויקריב אותה לגבוה, דאטו בשופטני עסקינן? ומי פתי לעשות עבירה בשביל המצוה? **ואולם** יתכן שיגזול אדם ממון הרבה, מחמת חמדתו לממון, ויחשוב בלבו כי ע"י שיתן מקצת מאותו ממון לצדקה או לקרבן יכופר לו עוונו. לאפשרות זו כיון רש"י באומרו "מן הגזל" ולא כולו. כדרך שדרשו "מן הבהמה" ולא כולה. **ניתן** לרמוז רעיון זה בסמיכות הפסוקים להלן (פרק יט"א): "וכרמך לא תעולל ופרט כרמך לא תלקט לעני ולגר תעזוב אותם... לא תגנובו". מדוע הסמיכה התורה איסור גניבה למצות נתינה לעני? אלא כדי ללמד שאין בנתינה לעני כדי לכפר על מה שצבר ממנו שלא ביושר, אלא גם בשעת מצות "לעני ולגר תעזוב", תקף איסור "לא תגנובו".

בספר אגרא דפרקא מובא בשם "כ"ק האדמו"ר רבי מנחם מנדל מרימינוב זצ"ל, כי מה שאנו רואים לפעמים כיצד הילדים בקטנותם הולכים בשמחה לבית רבם ומתמידים בלימוד תורתם וגם תפלתם בכוונה, ואילו אחר מספר שנים נהפך ליבם ח"ו ומבטלים מן התורה והתפלה... מאין מתהווה מצב כזה?

ואמר האדמו"ר, שאין זאת אלא משום שאבותיהם האכילו אותם בדברים שנקנו בממון שאינו נקי מגזל. בממון שהושג ע"י משא ומתן שלא באמונה... וראיה לדבר מזפק העוף שלא מקריבים אותו על גבי המזבח, כיון שנהנה מגזל - לא לרצון יהיה, שכן ה' שונא גזל וחמס.

"רק כסף נקי מגזל..."

פעם נכנס עשיר אל כ"ק האדמו"ר רבי ישראל מרוז'ין זצ"ל והניח לפניו "פתקא" ופדיון בסכום הגון. אותו עשיר היה מפורסם כמי שעשה את הונו בדרכים מפוקפקות...

נטל רבי ישראל את ה"קוויטל", ואולם את הכסף סרב לקחת. לתמהונו של העשיר הסביר לו הרבי: "כתוב 'וממדבר מתנה' - מדבר הוא סמל של ישרות וטוהר. כמו שדרשו חז"ל (סנהדרין מט.) 'ויקבר [יואב] בביתו במדבר' - מה מדבר מנוקה מגזל ועריות, אף ביתו מנוקה מגזל. הנה כי כן, למדנו, כי רק מכסף שבא ביושר ובנקיון כפים מותר לקחת מתנות, אבל לא מאדם שעשה את רכושו על ידי עושק ומרמה.

מגניזינו העתיק

<p>עלון פרשת ויקרא הוקדש לעילוי נשמות</p> <p>ר' יוסף ב"ר יצחק הלוי ופיגא</p> <p>אינטרקט זצ"ל</p> <p>נלב"ע כח אדר</p> <p>וצרת רחל בת ר' זאב וחנה א"דל</p> <p>נלב"ע ט"ז ניסן ת.נ.צ.ב.ה.</p>	<p>עלון פרשת ויקרא הוקדש לעילוי נשמת</p> <p>הרה"ח ר' שלום בן ר' מרדכי</p> <p>פנדל ז"ל</p> <p>ש"ס היאהרצ"יט ראש חודש ניסן - ת.נ.צ.ב.ה.</p> <p>נדבת המשפחות:</p> <p>אסתר בילדר - בני ברק - מרדכי מנדל - וינה שיחי</p>
---	---

"והשיב את הגזילה"

הנכשל בגזל ח"ו, עליו להזדרז להשיב את הגזילה! נלמד מהפסוק: "והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזילה אשר גזל" (פרק ה' כג)

וכתב הרמב"ם (פ"א מגזילה א"ב): כל הגוזל את חברו שוה פרוטה, עובר בלא תעשה שנאמר "לא תגזול". ואין לוקין על לאו זה שהרי הכתוב ניתקו לעשה שאם גזל חייב להחזיר שנאמר והשיב את הגזילה אשר גזל זו מצות עשה...

אמרו חז"ל בגמרא (קידושין מט:): "המקדש אשה על מנת שאני צדיק, אפילו הוא רשע גמור מקודשת, שמא הרהר תשובה בדעתו". וראוי להתבונן ולחקור: האם הרהור תשובה זה מועיל גם בעבירות שבין אדם לחברו כגון גזל ועדיין לא השיב את הגזילה, או רק בעבירות שבין אדם למקום? ומפסטות לשון חז"ל משמע שמועיל גם בעבירות שבין אדם לחברו.

והנה רבינו ירוחם ז"ל (נתיב כד חלק ד) הביא מחלוקת בענין זה. יש מפרשים שאם הוא רשע לבריות כמו גזלן, אינו יכול להיות "צדיק" עד שישב את הגזילה, ויש אומרים דכיון שהרהר וקיבל על עצמו להשיב את הגזילה נקרא "צדיק".

עפ"י פלוגתא זו מיישב **רבינו החיד"א זצ"ל** (בספרו **דברים אחדים**) את הפסוקים (בראשית יח-כ, כט): "ויאמר ה' אם אמצא בסדום חמישים צדיקים... ויוסף עוד לדבר אליו ויאמר אולי ימצאון שם ארבעים..."

ותמוה: א) מה פשר הלשון "אם אמצא" וכי יש ספק עתה אצל הקב"ה אם יש או אין?

ב) מדוע שאל אברהם בתחילה "אולי יש" ובהמשך שינה ושאל "אולי ימצאון"?

ואולם, לפי ב' השיטות שהביא רבינו ירוחם, מיישב החיד"א ומבאר את הפסוק בטוב טעם. כי אברהם חשב כשיטה הראשונה שהגזלן רשע עד שישב את הגזילה ולא מועיל הרהור תשובה. לפיכך, אנשי סדום שגזלו, בודאי רשעים היו. על כן שאל אברהם בלשון "אולי יש" כלומר: האם יש עתה צדיקים שכלל לא גזלו.

ואמנם, ההלכה למעשה כשיטה השנייה, שגזלן המהרהר להשיב, נקרא צדיק. נמצא שאף אנשי סדום הגזלנים, אם יהרהרו תשובה בלבם להשיב את הגזילה, יהפכו לצדיקים! וזו בחירה חופשית הניתנת להם. על כן אמר הקב"ה לאברהם בלשון "אם אמצא" ואז "ונשאתי לכל המקום..." שהרי כל רגע יכולים אנשי סדום לבחור בדרך התשובה, ואין הקב"ה גוזר עליהם מראש, באמירתו, במה יבחרו.

לפיכך, אחרי שהבין אברהם מהקב"ה שכך ההלכה, כמו השיטה השנייה, שינה את לשון שאלתו ושוב לא שאל "אולי יש" אלא "אולי ימצאון" - כאלו שיהרהרו בתשובה להשיב את הגזילה ויהפכו לצדיקים.

ואגב: עפ"י השיטה הראשונה, שאין הרהור תשובה של הגזלן מועיל עד שישב את הגזילה, מבאר **הגה"צ רבי יוסף מסטנוב זצ"ל** (בספר **גנזי יוסף**) את הפסוק "מי האיש הירא... [מעבירות שבידו (סוטה מד.)] ילך וישוב לביתו" (דברים כ"ח) וטעון ביאור: למה לו לפחד מעבירות שבידו, הרי יכול להרהר בתשובה ולהיות צדיק?

ואולם לפי השיטה הנ"ל, מכיון שלא מועיל הרהור תשובה בגזלן, עד שישב. לכן ירא מעבירות של גזל "שבידו".

להודות, להשיב, ולשלם קנס...

מעשה ביהודי עני תושב העיר פראג, שלא מצא כדי מחיתו ונסע להונגריה כדי למצוא פרנסה. לאחר זמן, החליט הלה לשוב אל משפחתו בפראג ובאמתחתו הכסף אשר חסך במהלך עבודתו.

הזדמן לפניו סוחר יהודי מפראג שהגיע להונגריה לקנות יין, והלה ביקש את רשותו של הסוחר להצטרף אליו בעגלתו חזרה לפראג. הסכים הסוחר, והעני עלה לעגלתו בדרכם חזרה.

העני אשר חשש לצרור כספו אשר עמל עליו זמן כה ממושך, טמן אותו בסתר באחת מחביות היין ונתן בו סימן.

כאשר הגיעו לפראג והעני ביקש להוציא את כספו ממקום מחבואו, גילה לתדהמתו שהחבית ריקה, הכסף איננו וכל עמלו ירד לטמיון. בבכי ובזעקות הוא פנה אל הסוחר העשיר ותבע ממנו את כספו, אך הלה הכחיש מכל וכל, ועוד טען נגד העני כי הוא כפוי טובה ומשלם רעה תחת טובה על אשר נאות להסיעו בעגלתו.

תבע העני את הסוחר בדין תורה אצל רב העיר, בעל ה**נודע ביהודה**, והעשיר מכחיש מכל וכל. אמר לו הרב: הנה ודאי הדין הוא כי "המוציא מחברו עליו הראיה" ואי אפשר לחייב אותך להשיב את הכסף בלי ראיה.

אבל לענין איסור והתר, ודאי צריך לחשוש לדברי התובע הטוען שהטמין את הכסף באחת מחביות היין. ומכיון שאתה לא שלח בו יד, אם כן בוודאי שהגוי בעל העגלה הוא אשר חיפש את הכסף בין החביות ומצאו ולקחו. אם כן כל יינד הוא יין נסך ואסור בשתייה...

מששמע העשיר את פסק הרב, חפו פניו, כי נגרם לו הפסד עצום באיסור היין. הוא נכנס עם הרב לחדר אחר והודה כי הוא אשר גנב את כספו של העני.

אך הרב השיב לו: הרי אין אדם משים עצמו רשע ואיך אוכל להאמין לך שאתה גנבת. אדרבה, מסתמא לא אתה גנבת אלא הגוי ואם כן כל יינד נאסר. אך הסוחר הוכיח לרב בסימנים מובהקים שהוא הוא הגנב.

חרץ הרב את דינו ופסק שאם ישבע בבית הכנסת בפני קהל ועדה, שהוא אשר גנב את הכסף, אוראז יאמין לו ויתיר את היין. הסוחר במר נפשו, הוצרך לקבל את הפסק, להשיב את הכסף לעני ועוד לשלם קנס שחייבו הרב.

טללי אורות-ואתחנן

"יבואו כל הנגזלים"...

כאשר התכונן **החפץ חיים** לעלות ארצה בשארית שנותיו, הודיע לבני עירו, שמכיון שהיתה לו חנות מכולת במשך כמה שנים במקום, ואיתא בקידושין (פ"ב ב) שחונני הוא אחת מהאמנויות שאומנותן ליסטים, והגמרא אומרת שהגזול את הרבים ואינו ידוע ממי גזל יעשה בס צורכי רבים. כגון בורות ובארות, לפיכך משאיר הוא את הבאר שבחצר ביתו לשימוש כל בני המקום.

פעם אחת בימות החורף, שרר קור גדול במיוחד עד שכל מימי הבורות ובארות נקרשו ונעשו קרח, ואילו בבארו של הח"ח נתרש נס-גלוי ומימיו לא נקרשו כלל.

כשבאו אנשים לספר זאת לחפץ חיים בהתפעלות גדולה, שרק מי בארו לא קפאו, נענה החפץ חיים ואמר להם בתמימות לבו, ללא כל התפעלות מה"מופת" הגלוי: "מה טוב, הרי יבואו כעת כל הנגזלים ויהנו מן הבאר".

מאיר עיני ישראל

כבוד הזולת

לשמור כבודו של כל אדם באשר הוא!

נלמד מהפסוק: "ונפש כי תקריב קרבן מנחה וגו' והביאה אל בני אהרן" (פרק ב' א, ב)

וכתב רש"י: לא נאמר נפש בכל קרבנות נדבה אלא במנחה, מי דרכו להתנדב מנחה? עני! אמר הקב"ה, מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו. עכ"ל. וכתב בעל הטורים: בעוף ובמנחה לא נאמר לפני ה' כמו בנב בקר, לפי שעניים מביאים אותם ומתביישים להביא אותם לפני הכל, ולכך אמר לאהרן ולבניו שאינן בפרהסיא, והזהיר לאהרן לומר שאף הכהן הגדול אל יבזה מנחת הדל.

הגאון רבי יעקב ניימן זצ"ל (בספרו דרכי מוסר) הביא את ביאורו של הגאון רבי אהרן בקשט זצ"ל (אב"ד שאוויל מקדושי ליטא), כי התורה חסה על כבוד העני, לכן אמרה התורה "פתות אותה פתים" כדי שתראה הרבה והמחבת תהיה מלאה. וכן בענין העני שמביא עוף לקרבנו כתוב "ושיסע אותו בכנפיו לא יבדיל" (איזו). ומפרש רש"י (עפ"י ויק"ר ג'ה): והלא אין לך הדיוט שמריח ריח רע של כנפיים נשרפים ואין נפשו קצה עליו, ולמה אמר הכתוב "והקטיר"? כדי שיהא המזבח שבע ומהודר בקרבנו של עני.

אילו היו מבדילים הכנפיים מהעוף, היה העוף נשרף תיכף ומיד, והיה העני מצטער ומתקנא בעשיר ובקרבנו, שמביא שור ומטפלים בו הרבה זמן עד שנשרף, ואילו קרבנו שלא נשרף מהר והיה לו מזה חלישות הדעת, לכן אמרה התורה: "לא יבדיל" - שישרף יחד עם הנוצות, וזה יארך זמן עד שתשרף והיה סיפוק לעני. נמצאנו למדים מכאן עד כמה חסה התורה על כבודן של הבריות.

גם כאשר מזדמן לאדם מצב שיש לו להתייחס לזולת באופן של "כבדהו וחשדהו", יש להעלות את ה"כבדהו" על ה"חשדהו"! רמז נאה לכך מצא הגאון רבי זלמן סרוצקין זצ"ל בפסוק "יוקח נא מעט מים" (יחיד), אשר לכאורה תמוה: אברהם אבינו שמכבד את אורחיו ביד רחבה - ג' סאין קמח סולת, ג' פרים ולשונות בחדל, מדוע מקמץ הוא במים ומצוה לקחת רק "מעט מים"? ומדוע רק באמצעותו של שליח?

אלא ללמדנו - אומר רבי זלמן - מאחר והמים לא נועדו לשתייה אלא רק לרחוץ את רגלי האנשים שחשדם כערביים המשתחים לעפר רגליהם, נמצא שקיים באורחיו "כבדהו וחשדהו". לפיכך ציוה לקחת "לחשדהו" רק "מעט" מים, להורות לדורות שצריך להרבות בכבוד האורח ולמעט ככל האפשר ב"חשד". וכן: לעשות את הדברים שיש בהם משום חשד, רק ע"י שליח, שכן אינו דומה המתבייש מבעל הבית למתבייש משלוחו.

שמה יפגע בכבודו...

הצדיק רבי נחום זאב מקלם זצ"ל, היה מחונן בכשרון נאום נדיר, וכח דיבורו הרטורי היה מותיר רושם עז על מאזיניו. פעם הוזמן לכינוס חגיגי בוילנא, והיה אמור לשאת את דבריו אחרי אחד הרבנים החשובים. והנה בהגיע תורו סירב, למרות כל ההפצרות, לעלות לבימה ולשאת את נאומו.

לתמיחה בני ביתו על סיבת הדבר, גילה, כי אחרי שהאזין לדברי הרב שקדם לו ושלא הרשים בנאומו, עלה חשש בלבו שמה אם הוא ידבר אחריו יפגע בכבודו ויתכבד בקלונו... תנועת המוסר

להקדים ולהחמיא...

הגאון רבי יעקב קמנצקי זצ"ל, היה מסוגל באמצעות מילה בודדה לחזק את הערכתו העצמית של זולתו ולהאדיר את כבודו. פעם באסיפת רבנים בה השתתף רבי יעקב, נאם אחד הרבנים ובמהלך נאומו טעה בציטוט פסוק מן התורה.

כאשר שב הלה למקומו, ביקש להתנצל בפני רבי יעקב על טעותו. אך רבי יעקב בפיקחותו, הקדימו והחמיא לו על... ששינה קצת "בכוונה תחילה" בלשון הפסוק, כדי "להחמיר בדין שתורה שבכתב אין אדם רשאי לומר בעל פה..." (שו"ע אור"ח סי' מט ומ"ב סק"ג).

רבי יעקב

מכבד את הבריות

תלמיד ישיבה צעיר נכנס לביתו של הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל לשאול שאלה מסויימת בדבר הלכה. התלמיד לא היה מיישיבת פורת יוסף. ישיבתו של רבי עזרא, אלא מיישיבה בחיפה, ורבי עזרא לא הכירו. את הכבוד שהעניק לו ראש הישיבה, אין התלמיד יכול לשכוח עד עצם היום הזה.

"הוא קם לפני" - מספר התלמיד - "לחץ את ידי, הציע לי כסא ואמר לי עד כמה הוא מרגיש את עצמו מכובד מן העובדה שבאתי לראותו... נדהמתי מאותה קבלת פנים. הייתי אז בסך הכל בחור ישיבה בן תשע עשרה, והוא נהג בי כבתלמיד חכם מופלג..."

המורה

קוראים נכבדים! האם ידעתם?

על איזה ראש ישיבה הכריז רבי שלום שבדרון זצ"ל שהוא עניו שלא כדרך הטבע?

האם מותר לבזות אדם שאינו מקפיד על בזיונו?

על מה ולמה ציוה רבי אלימלך מליז'נסק זצ"ל למשמשו: "הכה אותי ללא רחם ואל תחוס עלי"?

מצינו בגמרא על כמה מחז"ל שלמדו בדוקא תחת האילן. מדוע לא למדו בתוך הבית?

כיצד גרם ילד קטן בן שלוש שנים לרבי משה פיינשטיין זצ"ל ללמוד יותר תורה?

לדעת הגרי"ש אלישיב שליט"א האם יש למחות נגד מחללי שבת בפרהסיא?

לדעת רבינו יונה איזו מדה טובה מבטיחה לאדם עושר, כבוד וחיים בעולם הזה?

מהו הדבר ששיכנע את רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל לחזור מהישיבה לביתו במונית ולא באוטובוס?

האם חייבים למחות ביד עוברי עבירה כאשר המחאה עלולה לגרום לנזק ממוני?

מהי יחוסה של הדלעת משאר ירקות שמראים אותה בחלום רק למי שירא שמים בכל כוחו?

על שאלות אלו ועוד רבות אחרות, תוכלו למצוא תשובות מעניינות

בספר החדש איש לרעהו-ויקרא (פרשת ויקרא עמודים ג-קכא)

ניתן להשיג בחנויות הספרים המובחרות לפרטים: 02-5869073

המתנה האידיאלית להורים, למחנכים ולכל המשפחה

בין איש לרעהו

ומי כעמך ישראל

סיפורים בני זמננו

"הסיפור המדהים של חיי"

הקשר היחיד שלנו הוא ששנינו בני אותו עם!

יודגש: התורם לא היה אפילו מוכן לשמוע על תמורה כספית, הוא עשה הכל בחינם, לשם שמים, להקריב למען יהודי אחר רק בגלל שראה את פסיקתם של גדולי ישראל שיש בזה מצווה עצומה של הצלת נפש - של גמילות חסד בגופו ברמה הגבוהה ביותר שניתן להשיג!

* * *

לאחר מספר חודשים של בדיקות, אישורים וועדות, נערכה ההשתלה בבית החולים 'בלינסון'. בסיעתא דשמיא הוכתר הכל בהצלחה.

כיום, רק חודש וחצי לאחר ההשתלה, ואין לתאר את ההרגשה שלי ושל כל משפחתי: **קיבלתי חיים חדשים!** פתאום התחלתי להרגיש מה זה "לחיות כמו בן אדם". ללא הגבלות, ללא חולשה וללא קוצר נשימה.

מה שעוד יותר לא ייאמן, זו העובדה שלמרות השמחה האדירה שלי, התורם מביע שמחה עוד יותר גדולה!... הוא מאושר ומרגיש סיפוק עצום מהמעשה הטוב שעשה.

התורם התאושש מהניתוח כעבור יממה, ונותר באשפוז עוד יום וחצי כשהוא שוכב במיטה שעל ידי... היו לו מעט כאבים - שחלפו עם כדור 'אופטלגין'. כבר אז הוא היה נראה שרוי בשמחה עילאית - כזו שיכולים להרגיש רק כאשר עושים משהו גדול באמת.

האמת ניתנת להיאמר שלא האמנתי כי קיימים אנשים כאלו, אך אני שומע מהרב הבר שישנם כאלו לא מעטים... ייתכן כי היושב לצדך בספסל בית הכנסת, או השכנה בדלת ממול, תרמו בעצמם כליה בהתנדבות אלא שהם מסתירים זאת כדי לא לפגום בחשיבות המצווה הנעשית בסתר. בדיוק כמו התורם שלי שלגודל צדיקותו חפץ בעילום שמו.

אני רוצה להודות לכל אלו שהתפללו עלי, לתורם שלי - שרק לאחרונה זכיתי להכירו וכבר אנחנו כמו אחים - להרה"ג ישעיה הבר שליט"א; למתנדבי ארגון "מתנת חיים" ולכל מי שעמד לצדי בימים הקשים. תהי משכורתם שלימה מאת הבורא יתברך שמו. ומעל כולם להודות להקב"ה על גודל חסדו עמי ושזיכה אותי להיות בן לעם כזה. אשרי העם שככה לו אשרי העם שהשם אלוקיו!

* * *

לסיום: אליכם אחים אקרא, הבריאים שיש באפשרותם. דעו: לאור הניסיון של כל התורמים שפגשתי "אין אדם שתרם כליה ובסוף התחרט על זה" להפך; התורמים מספרים כי הם חשים הרגשה עילאית אשר מלווה אותם כל החיים.

יש לכם הזדמנות להציל חיים!

ר. י. ירושלים

לברורים 052-7176405

הסיפור הבא התרחש בימים אלו ממש, הוא נכתב מלב הומה וסוער ומתוך התרגשות עצומה. חלק מהקוראים נחשפו אליו בעקבות פרסום עיקרו ב'מכתבים למערכת' של אחד העיתונים. בעל המעשה, הרב ר.י. הפקיד בידינו את הגרסה המרגשת המלאה. נכון, בשיחה בעל פה הוא נשמע עוד יותר נרגש מאשר בכתב - אך מה לעשות שטבען של רגשות שלא תמיד הן ניתנות לתרגום באמצעות מקלדת...

אני אברך בן 23 מירושלים. בהיותי בן שנתיים גילו שיש לי "אי ספיקת כליות כרונית" דהיינו שהכליות שלי כמעט ואינן מתפקדות. נלקחתי לרופאים רבים וטיפולים שונים. במשך שנים ניסו הרופאים לעזור לי לשרוד עם הכליות הללו, תוך שהם גוזרים עלי דיאטה קיצונית במיוחד של תזונה מעוטת חלבונים. זאת אומרת: ללא בשר, ללא דגים, ללא ביצים, ללא חלב, ללא גבינה... בקיצור: כמעט לא לאכול כלום! ולהזכירכם; מדובר בילד ונער שעליו להתגבר ולהתנזר מכל מאכל טעים.

כך חלפו עלי 20 שנה של טיפולים קשים, מלווה בדאגה כבדה מצד בני משפחתי. זה נמשך עד שהרופאים קבעו כי עלי להתארגן להשתלת כליה או להתחיל טיפולי דיאליזה. אני לא מאחל - גם לא לשונאים - להגיע לדיאליזה. אלו יסורים לא קלים. על המטופל להגיע שלוש פעמים בשבוע למרכז רפואי, שם הוא מחובר למכונה השואבת את דמו, כשבעים פעם במשך ארבע שעות.

אין לתאר את גודל התשוקה שלי למצוא תורם כליה. מאחר ובתוך משפחתי לא נמצא תורם מתאים, התפללתי להקב"ה שימציא לי תורם אחר.

* * *

בחסדי שמים נודע לי על ארגון בשם "מתנת חיים" בראשות הרה"ג ר' ישעיה הבר שליט"א - מרביץ תורה ביישיבות חשובות בירושלים - המסייע במציאת תורמי כליה מתנדבים, ביזמתו פורסמה מודעה ברחובות בירושלים ובה תיאור המצב.

והנה, הלא יאמן קרה! באמצע היום התקבלה שיחת טלפון מאברך משכונת הר נוף שנתקל במודעה והוא מביע נכונות לתרום לי אחת מכליותיו.

הייתי בהלם!

האמנם? האם הוא אכן רציני?! הדבר הראשון ששאלתי אותו: מדוע אתה רוצה לתרום כליה? מה מניע אותך לעשות זאת?

תשובתו מרגשת אותי עד עצם הרגע הזה: "**בשביל מה יש לי שתי כליות? אחת בשבילי - ואחת בשביל להציל את חייו של מי שזקוק לה!**"

אני רוצה שתבינו, הנידון אינו תרומה כספית, גם לא תרומת דם גרידא. התורם האציל הולך להיכנס לניתוח ממש, לתת אחת מכליותיו לאדם אחר! ולא מדובר כאן בקרוב משפחה, או בחבר ותיק, אלא ביהודי זר שכלל אינו מכיר. הוא לא פגש אותי מעולם; לא נולדנו באותה ארץ; לא למדנו באותה ישיבה; כלום!